

# Laat de tranen maar vallen.

En laat ze vooral stromen, elke traan mag eruit.

**Een ik mis je-traan  
Een rot op-traan  
Een ik weet het niet meer-traan  
Een ik ben zo kwaad-traan  
Een je hoeft me niet te troosten-traan  
Een ik wil dat alles weer gewoon is-traan**



Heb je wel eens een traan zien vallen?

Ja! Op de vloer, pats, met allemaal kleine druppeltjes eromheen.

Tranen, wat komen die eigenlijk vandaan?

Ze laten de verdrietjes en de zorgen van het hart ontsnappen volgens mij. Anders zou een hart zo'n pijn blijven doen. Via de traanbuizen? Zijn die groot? Tranen is toch water?

U snapt het al, het gaat hier over verdriet en tranen. Voor me zit een vrolijk meisje, haren nog nat van het zwembad, ze is vol aandacht en gretigheid. Ik zet een 12 tal kleuren voor haar neus, potjes ecoline met in elk potje een kwast. Gelijk begint ze de mooie kleuren aan te wijzen, roze, lichtblauw, paars, magenta, lichtgroen, geel.

Al die andere kleuren ga ik niet gebruiken, die vind ik niet mooi. Met een grapje stuur ik de jongedame met een stuk papier naar een bak water. Wil je dit papier even goed laten zwemmen, ook met het hoofd onder water. Daarna leggen we het vel op de witte gladde ondergrond. Kijk! Zo vallen tranen! Pats! Zie je de spetters eromheen?

Naast haar papier laat ik een rode druppel ecoline vallen.

In complete stilte gaat de kleine meid nu direct aan de slag, meer uitleg heeft ze niet nodig, alleen die éne rode traan. Ze pakt de kleuren die ze nodig heeft, blijft vol verbazing kijken naar dat wat er gebeurt op haar papier. De ecoline stroomt, mengt en laat zich van de mooiste kant zien. Wauw, oh wat mooi, kijk eens al die tranen, daar is een mooi plekje.... Na 10 minuten: Nu ben ik wel klaar, die andere kleuren hoef ik allemaal niet.

Ik pak het boekje met mijn levenspad, dat is namelijk waar we het papier voor gaan gebruiken, een levenspad. Ze is gelijk enthousiast en loopt met haar vinger over de lijn van het pad. Ik vertel haar waarom het pad zo kronkelt en vertel haar over mijn leven. Kijk daar is een zwart stuk, dat heeft mijn vader te maken. Het meisje kijkt mij vragend aan, wat is er dan met je vader? Die is overleden en daar bij al die vrolijke kleuren is één van mijn kinderen geboren, kijk daar nog een lelijk stukje dat gaat over mijn broer die er niet meer is, samen gaan we met onze vingers over de lijn, die kronkelt tussen prachtige kleuren ...

Dan vanuit het niets krijg ik de vraag: heb je ook zwart? Ze wijst naar de kleuren potjes.

Ik heb zwart nodig een heleboel in die hoek. Er staat ook zwart tussen en zie daar kwamen de zwarte tranen, voor het scheiden van papa en mama vertelt ze enthousiast. Wat staan ze er mooi bij hè? Goed zo meisje. Geef ook de zwarte tranen de aandacht die ze verdienen! Want inderdaad, elke traan blauw, geel, roze en zwart, elke traan is prachtig, omdat ze iets vertellen over emoties die uit je hart stromen.

En laat ze vooral stromen, elke traan mag eruit.

